

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 16, 2021

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:3250](#) 08-07-2021

Intrekken omgevingsvergunning milieu/Boxtel

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:2790](#) 06-07-2021

Omgevingsvergunning/Leeuwarden

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:3543](#) 30-04-2021

Omgevingsvergunning bouw/Bronckhorst

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1681](#) 28-07-2021

Bestemmingsplan/West Betuwe

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1689](#) 28-07-2021

Wijziging voorschriften omgevingsvergunning/Houten

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1678](#) 28-07-2021

Last onder dwangsom/Groningen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1586](#) 21-07-2021

Bestemmingsplan/Aalten

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1557](#) 21-07-2021

Besluit hogere waarden/Aalten

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1598](#) 21-07-2021

Omgevingsvergunning bouw, milieu en afwijken bestemmingsplan/Noord-Brabant

RECHTSPRAAK

Last onder dwangsom/Groningen

Bij bepalen bodembedreigendheid protocollen volgen.

Casus

ESD SIC B.V. te Delfzijl exploiteert een inrichting voor de productie van siliciumcarbide. Hierbij maakt zij gebruik van petroleumcokes die zij binnen de inrichting opslaat, bewerkt en verwerkt. ESD moet in haar inrichting onder meer voldoen aan artikel 2.9, eerste lid, van het Activiteitenbesluit. Ingevolge die bepaling worden, als in een inrichting een bodembedreigende activiteit wordt verricht, bodembeschermende voorzieningen en bodembeschermende maatregelen getroffen waarmee een verwaarloosbaar bodemrisico wordt gerealiseerd.

Volgens het college van gedeputeerde staten van Groningen is de opslag, bewerking en verwerking van petroleumcokes binnen de inrichting van ESD niet in overeenstemming met die bepaling. Volgens hem vormen petroleumcokes in beginsel een bodembedreigende stof. Daar waar in de inrichting sprake is van een overkapping, moet volgens het college een vloeistofkerende voorziening aanwezig zijn. Daar waar geen sprake is van een overkapping, is een vloeistofdichte vloer vereist. Dit zou alleen anders zijn indien uit door ESD aan te leveren onderzoeksresultaten zou blijken dat de petroleumcokes consistent niet uitlogen boven de grenzen van het Besluit bodemkwaliteit (Bbk).

Het college heeft ESD in de gelegenheid gesteld zo'n onderzoek te laten doen. De onderzoeken die ESD heeft laten uitvoeren en waarop zij zich beroept, voldoen volgens het college niet aan de Regeling bodemkwaliteit (Rbk), omdat hierbij gebruik is gemaakt van monsternemingen die niet overeenkomstig het in de Rbk bedoelde Protocol 1002 door een gecertificeerde instelling zijn verricht, maar door ESD zelf. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat ESD met dit onderzoek dan ook niet heeft aangetoond dat de petroleumcokes consistent niet uitlogen boven de grenzen van het Bbk.

Bij besluit van 21 mei 2019 heeft het college het door ESD daartegen gemaakte bezwaar gedeeltelijk gegrond en gedeeltelijk ongegrond verklaard en de opgelegde last onder

dwangsom in stand gelaten. Bij uitspraak van 15 oktober 2019 heeft de rechtbank Noord-Nederland het door ESD daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard (ECLI:NL:RBNNE:2019:4270). Tegen deze uitspraak heeft ESD hoger beroep ingesteld.

Rechtsvraag

Moeten bij de vaststelling of sprake is van een bodembedreigende stof de protocollen uit de Regeling bodemkwaliteit worden gevolgd?

Uitspraak

Het betoog van ESD dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het door Royal HaskoningDHV uitgevoerde uitloogonderzoek onvoldoende representatief is, omdat volgens haar uit de verwijzing in de NRB naar de Rbk niet volgt dat monsterneming strikt volgens Protocol 1002 moet gebeuren, slaagt niet. Volgens de NRB zijn stoffen onder meer niet bodembedreigend wanneer uitloging, als vastgesteld overeenkomstig de Rbk, binnen de grenzen past van het Bbk. De STAB concludeert, gelet hierop, terecht dat hoewel in de NRB niet is vermeld op welke wijze monsterneming moet plaatsvinden, daarin een verband is gelegd tussen het onderzoek naar de uitloging en wat daarover in het Bbk en de Rbk is geregeld. De NRB voorziet daarmee dus langs de weg van het Bbk en de Rbk in de eisen die aan monsterneming verbonden zijn. Dit betekent dat hier de eis geldt dat Protocol 1002 wordt gevolgd, en dat de monsterneming door een gecertificeerde of geaccrediteerde instelling moet gebeuren. Niet in geschil is dat de monsters waarop de uitkomsten van Royal HaskoningDHV zijn gebaseerd door ESD zelf zijn genomen en ESD daartoe niet gecertificeerd of geaccrediteerd is. Met de rechtbank is de Afdeling daarom van oordeel dat met wat ESD heeft aangevoerd geen aanleiding bestaat voor twijfel aan de conclusie van de StAB dat het onderzoek van Royal HaskoningDHV daarom niet gelijkwaardig is aan een onderzoek conform Protocol 1002. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat ESD met dit uitloogonderzoek niet aannemelijk heeft gemaakt dat petroleumcokes niet bodembedreigend zijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1678

Zaaknummer: 201907814/1/R4

Wetsartikelen: 2.9 lid 1 Activiteitenbesluit milieubeheer en 1.1 Activiteitenbesluit milieubeheer

RECHTSPRAAK

Wijziging voorschriften omgevingsvergunning/Houten

Het nieuwe geluidvoorschrift is niet onnodig beperkend voor het bedrijf en biedt voldoende beschermingsniveau voor omwonenden.

Casus

Bij besluit van 17 juli 2018 heeft het college geluidvoorschriften gewijzigd, die zijn verbonden aan de omgevingsvergunning van 2011 voor een inrichting die veevoer produceert. Op grond van de voorschriften van de omgevingsvergunning uit 2011 mocht op woningen het langtijdgemiddeld beoordelingsniveau niet meer bedragen dan 50 dB(A) etmaalwaarde en het maximaal geluidsniveau niet meer bedragen dan 70 dB(A) etmaalwaarde. Het college heeft in een nieuw voorschrift 4.9 geluidgrenswaarden opgenomen voor het langtijdgemiddeld beoordelingsniveau (LAr,LT) en het maximaal geluidniveau (LAmaz), die volgens hem aansluiten bij de representatieve bedrijfssituatie (hierna: RBS) en waarbij niet meer geluidruimte wordt toegestaan dan de inrichting nodig heeft voor de bedrijfsactiviteiten. Er zijn voor twintig toetspunten (waaronder woningen) geluidgrenswaarden gesteld die per toetspunt in hoogte verschillen.

Omwonenden zijn in beroep gegaan omdat volgens hen het voorschrift de geluidhinder onvoldoende beperkt. Het bedrijf zelf is ook in beroep gegaan omdat het voorschrift niet gebaseerd is op een actueel onderzoek naar de RBS. De rechtbank heeft het besluit vernietigd. De rechtbank oordeelde dat het voorschrift niet gebaseerd was op actueel onderzoek. Verder oordeelde de rechtbank dat de geluidgrenswaarden tot gevolg hebben dat voor dezelfde geluidgevoelige objecten verschillende beschermingsniveaus gelden en dat dit leidt tot een onevenredige benadeling van de belangen van het bedrijf. Dat die beperking noodzakelijk is in het belang van de bescherming van het milieu, kan volgens de rechtbank niet worden gezegd omdat het college voor andere toetspunten juist hogere geluidsniveaus heeft vastgesteld. Voor die woningen is een grotere bescherming tegen geluidseffecten dus kennelijk niet nodig in het belang van de bescherming van het milieu, zo overwoog de rechtbank. Ondertussen heeft het college een nieuw gelijkkluidend besluit genomen (dat in samenhang met het eerste besluit wordt behandeld), maar op basis van nieuw akoestisch onderzoek van 18 juli 2019. Partijen zijn in hoger beroep.

Rechtsvraag systematiek van het voorschrift

Is de systematiek waarbij voor verschillende toetspunten in hoogte verschillende geluidgrenswaarden zijn voorgeschreven voor het bedrijf onnodig beperkend?

Rechtsvragen beschermingsniveau

Biedt het voorschrift voldoende beschermingsniveau nu niet op alle toetspunten wordt voldaan aan de richtwaarden uit de Handreiking?

Moest het college bij het bepalen van de hoogte van de geluidgrenswaarden rekening houden met de bestaande rechten van het bedrijf?

Uitspraak systematiek van het voorschrift

De Afdeling stelt vast dat de toetspunten geluidgevoelige objecten betreffen die op verschillende afstanden van het terrein van de inrichting liggen. De mate waarin het geluid vanwege de inrichting wordt afgeschermd door andere objecten verschilt.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, bestaat in de enkele omstandigheid dat voor de toetspunten in hoogte verschillende geluidgrenswaarden zijn voorgeschreven, geen aanleiding voor het oordeel dat de in voorschrift 4.9 opgenomen geluidgrenswaarden voor het bedrijf onnodig beperkend of, zoals de rechtbank heeft overwogen, onevenredig benadelend zijn. Geluidgrenswaarden zijn onnodig beperkend als zij leiden tot beperkingen in de bedrijfsvoering van een inrichting en die beperkingen niet worden gerechtvaardigd door het belang van de bescherming van het milieu. De rechtbank heeft niet beoordeeld of daarvan in dit geval sprake is. Daarvoor bestond ook geen aanleiding, omdat het bedrijf in beroep bij de rechtbank niet heeft aangevoerd dat de geluidgrenswaarden onnodig beperkend zijn.

Gelet op wat hiervoor is overwogen, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat voorschrift 4.9 vanwege de enkele omstandigheid dat de geluidgrenswaarden per geluidgevoelig object in hoogte verschillen, onnodig beperkend is. De rechtbank heeft dit in de tussenuitspraak en einduitspraak niet onderkend.

Uitspraak beschermingsniveau

Blijkens het herstelbesluit heeft het college de aanvraag met betrekking tot het aspect geluid getoetst aan de Handreiking industrielawaai en vergunningverlening 1998 (hierna: de Handreiking). In de Handreiking staan richtwaarden vermeld die zijn gerelateerd aan de aard van de woonomgeving en die als uitgangspunt kunnen worden gehanteerd bij het stellen van geluidgrenswaarden. Voor een landelijke woonomgeving, zoals hier aan de orde, beveelt de

Handreiking als richtwaarden voor de dagperiode 40 dB(A), voor de avondperiode 35 dB(A) en voor de nachtperiode 30 dB(A) aan. Overschrijding van de richtwaarden is mogelijk tot het referentieniveau van het omgevingsgeluid. Overschrijding van het referentieniveau tot een maximum van 55 dB(A) kan in sommige gevallen aanvaardbaar worden geacht op grond van een bestuurlijk afwegingsproces waarbij de geluidbestrijdingskosten een belangrijke rol spelen.

Het college heeft zich blijkens het besluit van 17 juli 2018 op het standpunt gesteld dat het op grond van artikel 2.6, derde lid, van de Wabo rekening moet houden met bestaande rechten. Met verwijzing naar de uitspraak van 7 mei 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1619, overweegt de Afdeling dat bij wijziging van vergunningvoorschriften met toepassing van artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo, zoals in dit geval, de grondslag van de aanvraag van die vergunning niet mag worden verlaten.

Op grond van voorschrift 4.9 is voor het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau (L_{Ar}, L_T) op alle acht toetspunten in de dagperiode een lagere waarde dan 50 dB(A) toegestaan. Op vijf toetspunten geldt een waarde van 40 dB(A) en voor drie toetspunten een waarde tussen 44 en 48 dB(A). In de avondperiode is deze waarde voor geen enkel toetspunt hoger dan 40 dB(A). In de nachtperiode bedraagt die waarde voor vijf toetspunten 30 dB(A) en voor drie toetspunten 31, 32 of 33 dB(A). De Afdeling stelt vast dat deze waarden, met name in de dag- en nachtperiode, aanzienlijk lager zijn dan de geluidgrenswaarden die zijn verbonden aan de omgevingsvergunning uit 2011.

De waarden voor het maximale geluidniveau (L_{Amax}) zijn in de avond- en nachtperiode minder dan 65 en 60 dB(A) in de avond- respectievelijk nachtperiode. In de dagperiode zijn de waarden voor vijf toetspunten ruim minder dan 70 dB(A). Voor drie toetspunten bedraagt die waarde 71, 72 of 75 dB(A). Wat betreft de toegestane maximale geluidniveaus heeft het college toegelicht dat op de meeste woningen in de directe omgeving wordt voldaan aan 70 dB(A) in de dagperiode. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat de geluidniveaus worden veroorzaakt door het laden en lossen van vrachtwagens en dat deze handelingen in de omgevingsvergunning uit 2011 waren uitgezonderd van toetsing aan de gestelde geluidgrenswaarden. De Afdeling stelt vast dat in die vergunning was geregeld dat de geluidgrenswaarde van 70 dB(A) in de dagperiode niet gold voor laden en lossen en/of aan- en afvoerbewegingen. Het college heeft zich dus terecht op het standpunt gesteld dat laden en lossen op grond van de geldende omgevingsvergunning was toegestaan en er in zoverre ook sprake is van bestaande rechten.

Het beperken van een emissie- of immissienorm is volgens het college mogelijk door het voorschrijven van een techniek die niet is vermeld in de aanvraag die heeft geleid tot de

omgevingsvergunning van 20 juni 2011, zo staat in het besluit van 17 juli 2018. Hieruit leidt de Afdeling af dat het college heeft onderzocht of maatregelen mogelijk zijn ter beperking van de geluidemissie, maar dat dat volgens het college niet mogelijk is op grondslag van die aanvraag. Dit laatste is als zodanig niet betwist. In wat is aangevoerd, bestaat daarom geen aanleiding voor het oordeel dat het college zich bij actualisering van voorschrift 4.9 niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geluidhinder in voldoende mate wordt beperkt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1689

Zaaknummer: 202003799/1/R4

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning bouw/Bronckhorst

Op welke wijze dient te worden beoordeeld of een koe is bestemd voor de vlees- of de melkproductie?

Casus

Eiseres heeft een aanvraag ingediend voor een omgevingsvergunning voor het bouwen van een rundveestal voor het huisvesten van 200 melkkoeien, 138 stuks jongvee, 48 stuks vaarzen ouder dan 2 jaar en 2 fokstieren.

Verweerder heeft de aanvraag voor een omgevingsvergunning voor de bouw van een rundveestal op het perceel buiten behandeling gelaten omdat hij van mening is dat voor het oprichten van de stal ook een omgevingsvergunning milieu is vereist.

Voor een melkrundveehouderij met meer dan 200 stuks melkrundvee, behorend tot de diercategorie A1 en A2, is een omgevingsvergunning milieu vereist. Het geschil tussen partijen draait om de vraag of de 48 stuks vrouwelijk jongvee ouder dan 2 jaar vallen onder categorie A1 of onder categorie A7.

Als een koe bestemd is voor de melkveehouderij, dan valt deze onder categorie A1 of A2. Als een koe bestemd is voor de vleesproductie, dan valt deze onder categorie A6 of A7.

Rechtsvraag

Op welke wijze dient te worden bepaald of een koe is bestemd voor de vlees- of de melkproductie?

Uitspraak

Verweerder heeft navraag gedaan bij Infomil en is in navolging van Infomil uitgegaan van het toekomstig gebruiksdoel van het dier. Volgens verweerder blijkt uit de aard van de veehouderij en de toelichting in de begeleidende brief bij de aanvraag dat deze koeien bestemd zijn voor de melkrundveehouderij.

Eiseres betoogt dat het aanvraagformulier maatgevend is en daaruit volgt dat de aanvraag betrekking heeft op maximaal 200 melkkoeien en dat de 48 stuks vrouwelijk jongvee ouder dan 2 jaar (vaarzen) als aparte diercategorie (A7) zijn aangevraagd. Volgens eiseres heeft verweerder door de wijziging van de diercategorieën de aanvraag gewijzigd.

Eiseres wijst er daarbij op dat voor categorie A1 vereist is dat runderen hebben gekalfd. Een vaars is een koe die nog niet heeft gekalfd. Een vaars kan daarom nooit een melk- of kalfkoe zijn, aldus eiseres. Omdat categorie A1 vrouwelijk jongvee ouder dan 2 jaar niet mede omvat, en de leeftijd van de vaars niet bepalend is voor de toedeling van deze dieren aan diercategorie A1, dient deze te vallen onder categorie A7 (fokstieren en overig rundvee ouder dan 2 jaar).

Volgens eiseres worden de 48 vaarzen niet ingezet voor de melkproductie, maar betreft het koeien die niet hebben gekalfd en die worden aangehouden om uiteindelijk te worden afgevoerd naar hetzij de slachterij, hetzij naar een andere bestemming.

De rechtbank overweegt dat een koe dient te kalveren om de melkproductie op gang te krijgen. Eiseres heeft aangegeven dat koeien worden geïnsemineerd wanneer ze ongeveer 1,5 jaar oud zijn. Als een koe na meerdere inseminatiepogingen niet drachtig wordt, dan wordt vanwege de kosten die met inseminatie gemoeid zijn hiermee gestopt. Vervolgens wordt de koe afgemest als vleesvee en na ongeveer 2,5 tot 3 jaar afgevoerd naar het slachthuis of een andere bestemming.

Door verweerder is op de zitting aangegeven dat deze situatie gangbaar is, maar dat het aantal van 48 een hoog percentage betreft en dat deze koeien doorgaans snel worden afgevoerd.

De rechtbank is van oordeel dat gelet op de uitleg die eiseres heeft gegeven afdoende vaststaat dat binnen het bedrijf koeien ouder dan 2 jaar aanwezig zullen zijn die nog niet hebben gekalfd. In zoverre bestond geen aanleiding om de gegevens in de aanvraag voor onjuist te houden. Op de zitting is ook aangegeven dat van de runderen de leeftijd en of ze een kalf hebben gekregen kan worden nagegaan, zodat ook geen sprake is van een niet-handhaafbare situatie (waarvoor verweerder heeft gesteld te vrezen).

De rechtbank is met eiseres van oordeel dat de 48 stuks vrouwelijk jongvee ouder dan 2 jaar geen melk-, kalf- of zoogkoeien betreffen. Deze koeien zullen immers niet meer gaan kalveren en daardoor ook niet kunnen zogen of melk kunnen leveren. Deze 48 koeien vallen daardoor onder restcategorie A7.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 30-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:3543

Zaaknummer: AWB - 20 _ 1248

Wetsartikelen: categorie 8.3 van onderdeel C van Bijlage I bij het Bor

RECHTSPRAAK

Intrekken omgevingsvergunning milieu/Boxtel

Het college kon de omgevingsvergunning (milieu) voor een nieuwe varkensstal bij een intensieve veehouderij intrekken vanwege ontoelaatbare gevolgen voor het milieu en omdat er gedurende drie jaar geen gebruik van is gemaakt.

Casus

Op 27 oktober 2010 heeft verweerder aan eisers een (revisie)milieuvergunning verleend voor het bedrijf. Hierbij is vergunning verleend voor het houden van 2 zoogkoeien, 36 vleesstieren, 2.000 gespeende biggen en in totaal 4.627 vleesvarkens. Onderdeel van de veehouderij is stal 7 waar 2.016 vleesvarkens zullen worden gehouden. Voor het bouwen van stal 7 is een omgevingsvergunning voor bouwen verleend op 27 juni 2013.

De derde-partij woont in de directe omgeving van de inrichting. Ter plaatse geldt een gemeentelijke geurnorm van 14 OUe/m³. Ten tijde van de verlening van de milieuvergunning gold een andere geuremissiefactor voor het desbetreffende stalsysteem. Bij vergunningverlening ging verweerder ervan uit dat sprake zou zijn van een geurbelasting van 44 OUe/m³ op de woning van de derde-partij. Dat is hoger dan de gemeentelijke geurnorm, maar de milieuvergunning is destijds verleend met toepassing van artikel 3, vierde lid, van de Wet geurhinder en veehouderij (Wgv). Indien de geuremissiefactor wordt toegepast zoals deze is opgenomen in de gewijzigde Regeling geurhinder en veehouderij (Rgv) per 17 juli 2018, dan zou sprake zijn van een geurbelasting van 70 OUe/m³.

Stal 7 is nooit opgericht. Wel is begonnen met bouwen en is de fundering van stal 7 gestort.

Derde-partij heeft verzocht om gehele of gedeeltelijke intrekking van de omgevingsvergunning milieu. Bij besluit van 21 juli 2020 (het bestreden besluit) heeft verweerder de omgevingsvergunning voor de activiteit milieu van 27 oktober 2010 gedeeltelijk ingetrokken voor wat betreft de nieuwbouw van stal 7.

Rechtsvragen

1. Wanneer kan verweerder een omgevingsvergunning milieu intrekken?
2. Is er sprake van ontoelaatbare gevolgen voor het milieu?

Uitspraak

1. Pas als de inrichting ontoelaatbaar nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaakt en toepassing van artikel 2.31 van de Wabo daarvoor redelijkerwijs geen oplossing biedt, is verweerder verplicht de omgevingsvergunning in te trekken op grond van artikel 2.33, eerste lid, onder d, van de Wabo.
2. Bij realisatie van stal 7 zal sprake zijn van een ontoelaatbaar hoge geurbelasting op de woning van de derde-partij. De maximale bandbreedte die in artikel 6 van de Wgv wordt geboden, wordt ruimschoots overschreden, zowel als de geurbelasting wordt bepaald met de geuremissiefactoren in de Rgv zoals deze luidde voor 17 juli 2018, als met de huidige geuremissiefactoren voor het desbetreffende luchtwassysteem. Volgens de rechtbank kan daarom in het midden blijven of de geuremissiefactoren in de Rgv in juli 2018 terecht naar beneden zijn bijgesteld. Dat in 2010 vergunning is verleend met toepassing van artikel 3, vierde lid, van de Wgv, leidt niet tot een ander oordeel. In 2010 werd wel een revisievergunning gevraagd, maar intrekking van de op dat moment bestaande vergunde rechten vanwege ontoelaatbare milieugevolgen met toepassing van artikel 8.25, eerste lid, onder a, van de Wet milieubeheer (zoals deze gold tot 1 oktober 2010), was een bevoegdheid en niet, zoals nu, een verplichting. Daarnaast was in 2010 de Rgv nog niet aangepast. Bovendien heeft verweerder ook de ontoelaatbaar hoge fijnstofemissie en de hieruit voortvloeiende gevolgen voor de woning van de derde-partij op 25 m afstand van de gevel van stal 7 bij het standpunt betrokken, een emissie die eisers niet hebben weersproken. Bij het realiseren van stal 7 zullen dus ontoelaatbare milieugevolgen optreden. Eisers hebben niet aangegeven hoe zij denken een hogere geurreductie te realiseren of hoe verweerder door het stellen van voorschriften een hogere geurreductie kan afdwingen. Zij hebben evenmin aangegeven hoe zij de hoge fijnstofemissie en de hiermee gepaard gaande endotoxine-emissies denken te beperken. Onder deze omstandigheden is wijziging van de omgevingsvergunning milieu uit 2010 geen optie. Dat betekent dat verweerder de omgevingsvergunning milieu uit 2010 moet intrekken op grond van artikel 2.33, eerste lid onder d, van de Wabo. Dat heeft verweerder dus ook terecht gedaan.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 08-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:3250

Zaaknummer: 20/2389

Wetsartikelen: 2.33 lid 1 onder d Wabo, 2.33 lid 2 onder a Wabo en 2.31 Wabo

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning bouw, milieu en afwijken bestemmingsplan/Noord-Brabant

Er is geen aanleiding om de wijziging van de Rgv, waarbij het verwijderingsrendement van combiluchtwassers is verlaagd, bij wijze van exceptieve toetsing onverbindend te achten.

Casus

Weigering van een omgevingsvergunning voor het uitbreiden van een varkenshouderij. De uitbreiding omvat onder meer het bouwen van twee nieuwe stallen voor ieder 1.200 vleesvarkens. Aan de weigering heeft verweerder ten grondslag gelegd dat het project niet voldoet aan de stalderingsregeling zoals opgenomen in de gewijzigde Verordening ruimte Noord-Brabant, die op 15 juli 2017 in werking is getreden. Verder is aan de weigering ten grondslag gelegd dat niet wordt voldaan aan artikel 3, eerste en vierde lid, van de Wet geurhinder en veehouderij (Wgv), gelezen in samenhang met de op 20 juli 2018 gewijzigde Regeling geurhinder en veehouderij (Rgv). Bij deze regeling zijn de emissiefactoren voor de combiluchtwassers die door [appellante] zijn aangevraagd, gewijzigd ten opzichte van de geuremissiefactoren in de Rgv zoals die golden ten tijde van de aanvraag. De gewijzigde geuremissiefactoren leiden ook tot een hogere cumulatieve geurbelasting, waardoor het project volgens het college ook niet voldoet aan artikel 7.3 van de Verordening ruimte Noord-Brabant.

De rechtbank heeft geen aanleiding gezien de wijziging van de Rgv (waarbij het verwijderingsrendement van combiluchtwassers is aangepast) bij wijze van exceptieve toetsing onverbindend te achten.

Rechtsvraag

Heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien om de wijziging van de Rgv onverbindend te achten?

Uitspraak

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zich gelet op de resultaten van de steekproef van de WUR in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de combiluchtwassers in de praktijk niet het geurverwijderingsrendement haalden waar in de Rgv van werd uitgegaan. Het gemiddelde geurverwijderingspercentage van de combiluchtwassers bedroeg met 40% slechts de helft van het verwachte gemiddelde Rgv-reductieniveau, waarbij door de WUR een aanzienlijke spreiding in het verwijderingsrendement is gemeten. De staatssecretaris heeft gelet daarop in redelijkheid aanleiding kunnen zien om uit voorzorg de geuremissiefactoren in de Rgv gewijzigd vast te stellen.

De Afdeling is van oordeel dat de staatssecretaris vooruitlopend op dat onderzoek en uit voorzorg met het oog op een goed woon- en leefklimaat van omwonenden van veehouderijbedrijven in redelijkheid heeft kunnen besluiten de geurreductiepercentages reeds bij te stellen naar het niveau dat aantoonbaar minimaal in de praktijk kan worden gehaald.

Voor zover [appellante] betoogt dat de wijziging van de geuremissiefactoren onevenredige gevolgen heeft voor bedrijven die, zoals zichzelf, al in een vergevorderd vergunningstraject waren, overweegt de Afdeling dat bij de vaststelling van de wijziging van de Rgv is onderkend dat deze wijziging gevolgen kan hebben voor aanvragen om een omgevingsvergunning waarop nog niet is beslist. Aan de Afdeling is niet gebleken dat door [appellante] al zodanig grote investeringen zijn gedaan voordat de vergunning is verleend, dat de gewijzigde Rgv om die reden in dit geval desalniettemin buiten toepassing zou moeten worden gelaten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1598

Zaaknummer: 202001553/1/R2

Wetsartikelen: 3 lid 1 en 4 Wgv en Rgv

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/West Betuwe

Een appellant die zich eerst in beroep (en dus niet in zijn zienswijze) richt tegen een plandeel waarbij hij geen belanghebbende is, kan worden tegengeworpen dat hij bij dit plandeel geen belanghebbende is.

Casus

Het bestemmingsplan 'Herontwikkelingsplan Est-Tuil-Haaften-Heesselt' voorziet in een aantal ontwikkelingen binnen de gemeente West Betuwe. Het plan maakt onder meer mogelijk dat op een perceel aan de Buitenweg 48 in Haaften (hierna: het plandeel Haaften), in ruil voor de sloop van aldaar aanwezige glastuinbouwkassen, twee vrijstaande woningen worden gerealiseerd en dat de op dit perceel aanwezige bedrijfswoning wordt bestemd als burgerwoning. Ook voor een ander perceel, gelegen in een ander plandeel (hierna: plandeel Est) maakt het bestemmingsplan het mogelijk dat na de sloop van aldaar aanwezige glastuinbouwkassen, een aantal woningen wordt gebouwd.

Appellant is eigenaar van een perceel dat deels in het plandeel Haaften is opgenomen. Het perceel van appellant ligt op ongeveer 10 km afstand van het plandeel Est. Op het perceel waarvan appellant eigenaar is, is geen bebouwing aanwezig. Appellant is het niet eens met het plan, onder meer omdat zijn perceel volgens hem ten onrechte in het plan is opgenomen en omdat hij vreest dat met het plan de gebruiksmogelijkheden van zijn perceel worden beperkt. Appellant heeft in beroep ook gronden aangevoerd die zien op het plandeel Est, in zijn zienswijze heeft hij alleen gronden aangevoerd die zien op plandeel Haaften. Verweerder stelt dat hij bij het plandeel Est geen belanghebbende is.

Rechtsvraag

Kan appellant, gelet op de uitspraak van 4 mei 2021 (ECLI:NL:RVS:2021:953) en het arrest Stichting Varkens in Nood van het Hof van Justitie EU (ECLI:EU:C:2021:7) worden tegengeworpen dat hij geen zienswijze tegen het plandeel Est heeft ingediend?

Uitspraak

Gelet op de afstand van 10 km tussen het perceel van appellant en het plandeel Est is de Afdeling van oordeel dat appellant geen belanghebbende is bij het besluit van 30 juni 2020, voor zover dat ziet op het plandeel Est. Vanwege die afstand is ook niet aannemelijk dat appellant feitelijke gevolgen zal ondervinden van de aldaar mogelijk gemaakte ruimtelijke ontwikkeling.

De Afdeling ziet zich vervolgens (gezien het arrest van het Hof van Justitie EU van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, ECLI:EU:C:2021:7 en hetgeen de Afdeling daarover heeft overwogen in de uitspraak van 4 mei 2021, ECLI:NL:RVS:2021:953) gesteld voor de vraag of de omstandigheid dat [appellant] geen belanghebbende is bij het plandeel Est tot de conclusie dient te leiden dat hij geen beroep kan instellen tegen het besluit over dit plandeel. Hiertoe wordt het volgende overwogen. Bij de uitspraak van 4 mei 2021, heeft de Afdeling – tegen de achtergrond van het arrest van 14 januari 2021 – overwogen dat aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, maar die wel een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid daartoe, of dat verschoonbaar heeft nagelaten, in beroep niet zal worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is. De Afdeling merkt op dat het hier aan de orde zijnde geval anders is dan de situatie in de uitspraak van 4 mei 2021. In deze zaak heeft [appellant] weliswaar een zienswijze over het ontwerpbesluit ingediend, maar die zienswijze richt zich alleen tegen het plandeel Haaften en niet tegen het plandeel Est. Daarbij heeft [appellant] niet gesteld dat het niet inbrengen van een zienswijze over het plandeel Est hem niet kan worden verweten. [Appellant] heeft zich zodoende pas in beroep gericht tegen het plandeel Est, waarbij hij geen belanghebbende is. De Afdeling ziet in het arrest van 14 januari 2021 geen aanknopingspunten dat het niet zijn van belanghebbende bij dit plandeel in een dergelijke situatie niet in beroep mag worden tegengeworpen.

Dit betekent dat [appellant] als niet-belanghebbende geen beroep kan instellen tegen het besluit van 30 juni 2020, voor zover dat ziet op het plandeel Est. Het beroep tegen dit plandeel is niet-ontvankelijk. De Afdeling zal daarom het beroep tegen dit plandeel niet inhoudelijk behandelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1681

Zaaknummer: 201906442/1/R2

Wetsartikelen: 6:13 Awb

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Leeuwarden

Muziekspectrum 'Ultrabas' is van toepassing. De grens waarbij broedvogels door piekgeluid worden verstoord is 70 dB(A). Geluidcontouren voor verstoring van vogels moesten worden berekend en cumulatieve geluidseffecten hadden moeten worden beoordeeld.

Casus

Bij besluit van 20 mei 2021 (het bestreden besluit) heeft verweerder een tijdelijke omgevingsvergunning verleend voor het organiseren van het evenement 'Welcome to the Village 2021' (hierna: WttV 2021) op een deel van de gronden van het recreatiegebied De Groene Ster te Leeuwarden. Tegen het bestreden besluit hebben verzoekers beroep ingesteld bij de rechtbank. Tevens hebben verzoekers de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een passende beoordeling gemaakt waarin de effecten van de drie meerdaagse evenementen (muziekfestivals) op – in het kader van de Wnb en de Verordening Romte Fryslân 2014 – beschermde soorten en gebieden, nader zijn uitgewerkt. Uit dit onderzoek blijkt dat de natuurwaarden geen belemmering vormen voor de uitvoerbaarheid van evenementen, zowel niet wat betreft de regimes voor gebieds- en soortenbescherming in de Wnb als wat betreft de Verordening, mits wordt voldaan aan de voorgeschreven maatregelen en voorwaarden.

Verzoekers betogen dat in het Groene Ster-gebied bij een telling van het Broedvogel Monitoring Project territoria zijn vastgesteld van 46 soorten broedvogels, die bescherming genieten op grond van de Vogelrichtlijn. Volgens verzoekers loopt voor een groot aantal van de broedvogelsoorten in De Groene Ster de kwetsbare periode tot half augustus of zelfs tot in september. In dit verband betogen verzoekers dat verstoring van broedvogels door geluid niet, zoals de passende beoordeling stelt, pas optreedt bij piekgeluid van 75 dB(A), maar al vanaf 70 dB(A), zoals in recente ecologische en wetenschappelijke literatuur wordt aangegeven. Verder maken adviseurs van aanvrager en vergunningverlener gebruik van te lichte muziekspectra ('house') en onjuiste geluidscontourkaarten. Naar de mening van verzoekers

treedt er onherstelbare schade voor de broedvogelpopulaties in De Groene Ster op. Met betrekking tot de vogelsoorten in het Natura 2000-gebied 'Groote Wielen' betogen verzoekers dat geluid in de passende beoordeling ten onrechte wordt gekwalificeerd als een incidentele verstoring, dat de consensus en jurisprudentie over geluidbelasting van beschermde natuur niet wordt gevolgd en dat geluidcontouren van 40, 42, 47 en 50 dB(A) in de representatieve bedrijfssituatie niet zijn berekend.

Rechtsvragen

1. Is in de passende beoordeling uitgegaan van het juiste muziekspectrum en van de juiste grenswaarde voor piekgeluid voor verstoring van broedvogels?
2. Hadden in de passende beoordeling geluidcontouren voor verstoring van vogels moeten worden berekend?

Uitspraak

1. De voorzieningenrechter overweegt dat het muziekspectrum van het evenement WttV 2021 als 'Ultrabas' dient te worden aangemerkt. In dit verband acht de voorzieningenrechter van belang dat uit voormelde passende beoordeling niet kan worden afgeleid dat daarbij van het muziekspectrum 'Ultrabas' voor WttV 2021 is uitgegaan. Hieruit volgt dat ook de in de passende beoordeling opgenomen geluidscontourenkaart uitgaat van een onjuist muziekspectrum en de daarbij behorende geluidsproductie in dB(A) en dB(C).

De voorzieningenrechter overweegt verder dat uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer kenbaar uit ECLI:NL:RVS:2019:1399, dient te worden afgeleid dat 70 dB(A) de grens is waarbij broedvogels door piekgeluid worden verstoord. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter valt niet uit te sluiten dat in vrijwel het gehele Groene Ster-gebied tijdens het evenement WttV 2021 de grenswaarde van 70 dB(A) voor verstoring van broedvogels door piekgeluid wordt overschreden.

Dit brengt met zich dat de passende beoordeling gebaseerd is op onjuiste uitgangspunten.

2. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer kenbaar uit ECLI:NL:RVS:2013:BZ8460, volgt dat de waarde van 42 dB gebruikt kan worden voor het beoordelen van de mogelijke verstoring van vogelsoorten en dat de raad de bevindingen in de passende beoordeling op dit punt aan het bestreden besluit ten grondslag heeft mogen leggen. Verder dient uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer kenbaar uit ECLI:NL:RVS:2016:1060, te worden afgeleid dat de contour van 42 dB als 24-uursgemiddelde in redelijkheid als grens voor

verstoring van de EHS door geluid kan worden gehanteerd. In het onderzoek van Foppen en Reijnen uit 1991 is voor bosvogels een drempelwaarde voor verstoring door weginfrastructuur van 42 dB(A) als $L_{Aeq,24h}$ vastgesteld. Uit een uitspraak van de Afdeling, kenbaar uit ECLI:NL:RVS:2018:1143, dient te worden afgeleid dat in de literatuur, voor vogels wordt uitgegaan van potentiële versturende effecten van verkeersgeluid bij 42 dB(A) (bosvogels) en 47 dB(A) (vogelsoorten van open landschappen; graslandsoorten en weidevogels). Serieuze afnames van vogeldichtheden treden pas op bij 60-70 dB(A) continue-verkeerachtig geluid, gemiddeld per etmaal. Het soort geluid dat het recreatieterrein met zich brengt is niet direct te vergelijken met het continue geluid van een verkeersweg. Er is weinig ervaring met het beredeneerd doortrekken van de verkeersgeluidstudies naar effecten van geluidsverstoring op vogels door recreatieve activiteiten, maar in de praktijk mag de drempelwaarde gesteld worden op 50 dB(A).

Daarnaast dient uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer kenbaar uit ECLI:NL:RVS:2019:1399, te worden afgeleid dat een (constante) verstoring van 47 dB(A) maatgevend is voor de verstoring van vogels in open landschappen.

De voorzieningenrechter overweegt dat deze jurisprudentie van de Afdeling betrekking heeft op jaarronde activiteiten. Daarvan is bij WttV 2021 geen sprake, nu dit betrekking heeft op een meerdaags festival. Dit brengt met zich dat de grenswaarde van 42 dB(A) voor bosvogels en 47 dB(A) voor weidevogels niet zonder meer gelden in dit verband. Verder leidt de voorzieningenrechter uit voormelde jurisprudentie af dat serieuze afnames van vogeldichtheden pas optreden bij 60-70 dB(A) continue-verkeerachtig geluid per etmaal. In dit verband acht de voorzieningenrechter van belang dat de provinciale weg van Leeuwarden naar Hurdegaryp vlak langs het Natura 2000-gebied 'Groote Wielen' is gelegen en jaarrond wordt gebruikt door wegverkeer. Gelet op het feit dat de provinciale weg zorgt voor een achtergrondgeluidsniveau van 50 dB(A) over een groot gedeelte van de 'Groote Wielen' en het gegeven dat het meerdaagse festival WttV 2021 in cumulatieve zin gedurende die dagen (en nachten) zorgt voor een toename van de geluidseffecten en de daarmee samenhangende geluidsbelasting in de 'Groote Wielen', betogen verzoekers naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht dat de berekening van de geluidscontourlijnen in de passende beoordeling ontbreekt. Evenmin valt naar het oordeel van de voorzieningenrechter uit de passende beoordeling af te leiden dat er sprake is van de beoordeling van de cumulatieve geluidseffecten van WttV 2021 en voormelde provinciale weg op het Natura 2000-gebied de 'Groote Wielen', terwijl dit in het kader van de beoordeling van dit project, gelet op de instandhoudings- en verbeteringsdoeleinden die gelden voor de 'Groote Wielen', wel in de rede had gelegen. Hieruit volgt dat de passende beoordeling in zoverre onvolledig is

gemotiveerd.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 06-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:2790

Zaaknummer: LEE 21/1817 en LEE 21/1818

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Besluit hogere waarden/Aalten

Hogere waarde vaststellen die hoger is dan de berekende geluidbelasting aanvaardbaar ten behoeve van uitbreidingsmogelijkheden bedrijven.

Casus

De raad van de gemeente Aalten heeft het bestemmingsplan 'Aalten Bedrijventerrein Westrand' (hierna: het bestemmingsplan) en het bestemmingsplan 'Partiële herziening bestemmingsplannen uitbreiding geluidzone bedrijventerrein 't Broek' (hierna: het herzieningsplan) vastgesteld (zie ECLI:NL:RVS:2021:1586, OGR 2021-0153). Ten behoeve van de vaststelling van het bestemmingsplan en herzieningsplan door de raad heeft het college voor vijf woningen in de omgeving van de bedrijventerreinen Westrand en 't Broek hogere grenswaarden als bedoeld in de Wet geluidhinder vastgesteld voor de ten hoogste toelaatbare geluidbelasting vanwege een industrieterrein (hierna: besluit hogere waarden).

Met de uitbreiding van het gezoneerde bedrijventerrein 't Broek met het nieuwe bedrijventerrein Westrand komen de woningen binnen de geluidzone te liggen. De geluidbelasting vanwege het gezoneerde industrieterrein bedraagt ter plaatse van de gevels van de woning van appellanten 50 dB(A). Het college heeft voor de gevels van de vijf woningen een hogere waarde van 55 dB(A) vastgesteld. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat met de hogere waarden de geluidruimte kan worden benut die ontstaat met het ruimer vaststellen van de geluidzone. Appellanten kunnen zich niet verenigen met het besluit hogere waarden. Zij zijn van mening dat de waarden te hoog zijn vastgesteld.

Rechtsvraag

Mocht het college hogere waarden vaststellen die hoger zijn dan de berekende waarden?

Uitspraak

In wat appellanten hebben aangevoerd, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het college aan het belang om bedrijven op het gezoneerde industrieterrein enige

uitbreidingsmogelijkheden te bieden, geen doorslaggevend gewicht heeft mogen toekennen. Daarbij heeft het college van betekenis kunnen achten dat ten noorden van het bedrijventerrein de uitbreidingsmogelijkheden, gelet op de bestaande geluidbelasting van 54 dB(A) op twee van de vijf woningen waarvoor hogere waarden zijn vastgesteld, beperkt zijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1557

Zaaknummer: 202001298/1/R4

Wetsartikelen: 40 Wgh, 41 Wgh en 44 Wgh

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Aalten

Maximale mogelijkheden toereikend begrensd door geluidniveaus uit akoestisch onderzoek, waarnaar in planregels wordt verwezen. Weergave van volledige geluidzone op ruimtelijkeplannen.nl volstaat. Afwijken van richtafstand uit VNG-brochure is toereikend gemotiveerd.

Casus

De raad van de gemeente Aalten heeft het bestemmingsplan 'Aalten Bedrijventerrein Westrand' (hierna: het bestemmingsplan) en het bestemmingsplan 'Partiële herziening bestemmingsplannen uitbreiding geluidzone bedrijventerrein 't Broek' (hierna: het herzieningsplan) vastgesteld. Ten behoeve van de vaststelling van het bestemmingsplan en herzieningsplan door de raad heeft het college voor vijf woningen in de omgeving van de bedrijventerreinen Westrand en 't Broek hogere grenswaarden als bedoeld in de Wet geluidhinder vastgesteld voor de ten hoogste toelaatbare geluidbelasting vanwege een industrieterrein (hierna: besluit hogere waarden; zie ECLI:NL:RVS:2021:1557, OGR 2021-0154).

Het oostelijke deel van het plangebied heeft de bestemming 'Bedrijventerrein' gekregen. Dit deel van het plangebied is ongeveer 6 ha groot. Aan een deel hiervan, dat ongeveer 5 ha groot is, is de functiaanduiding 'specifieke vorm van bedrijf -1' toegekend. Die gronden zijn bestemd voor één beoogd bedrijf dat bedrijfsmatige activiteiten uitoefent ten behoeve van be- en verwerking en/of opslag van zand, en groenafval, bouw- en andere secundaire bouwstoffen, alsmede ondergeschikte detailhandel in grondstoffen en bouwmaterialen. Uitsluitend op gronden met de aanduiding 'specifieke vorm van bedrijventerrein - puinbreker' is het gebruik van één mobiele puinbreker toegestaan. Het gebruik van een shredder is uitsluitend toegestaan ter plaatse van gronden met de aanduiding 'specifieke vorm van bedrijventerrein - shredder'.

Appellanten betogen dat het bestemmingsplan niet is gebaseerd op een deugdelijk onderzoek naar de geluidgevolgen voor de omgeving van het bedrijf in het plangebied en dat in het

onderzoek ten onrechte niet is uitgegaan van de maximale planologische mogelijkheden. Appellanten betogen in dit verband dat in het onderzoek is uitgegaan van een te gunstige bedrijfsvoering en terreininrichting. Volgens hen had verder ook uitgegaan moeten worden van de zwaarste categorie puinbreker en shredder, aangezien de verwerkingscapaciteiten daarvan niet zijn begrensd in de planregels. Daarnaast voeren appellanten aan dat uit het akoestisch onderzoek niet blijkt of wel op de juiste wijze rekening is gehouden met de toepassing van beste beschikbare technieken. Ook bevatten de plannen volgens appellanten ten onrechte geen integrale verbeelding van de geluidzone, waardoor geen sluitende zonering ontstaat. Appellanten voeren tot slot aan dat de raad de richtafstanden die bij categorie 4.1 en hoger van de VNG-brochure behoren, had moeten hanteren bij de beoordeling of een goed woon- en leefklimaat kan worden gegarandeerd.

De raad stelt zich op het standpunt dat in het akoestisch onderzoek de toekomstige activiteiten in het plangebied van het bedrijf tot uitgangspunt zijn genomen. Daarbij is gekeken naar het gebruik van de loader en de kraan, vervoersbewegingen, het lossen van containers, gebruik van de wasplaats en de weegbrug, gebruik van de zeef en puinbreker, het laden en lossen van granulaat en puin en geluid, afkomstig van opstallen. In het onderzoek is uitgegaan van de aanwezigheid van een keerwand van 6 m hoog.

Rechtsvragen

1. Is in het akoestisch onderzoek uitgegaan van de representatieve invulling van de maximale planologische mogelijkheden?
2. Moet in de verbeelding van het bestemmingsplan een sluitende weergave van de geluidzone worden opgenomen?
3. Mocht verweerder afwijken van de richtafstanden uit de VNG-brochure?

Uitspraak

1. In een akoestisch onderzoek dient een representatieve invulling van de maximale mogelijkheden die het bestemmingsplan biedt als uitgangspunt te worden genomen. Dit volgt onder meer uit de uitspraak van 4 april 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BW0780). Voor bepaling van de maximale mogelijkheden die het bestemmingsplan biedt, is van belang dat het toegestane gebruik wordt beperkt in specifieke gebruiksregels, waarin de locatie en het gebruik van een puinbreker respectievelijk een shredder is geregeld. Deze mogen alleen worden gebruikt op gronden die volgens de verbeelding een specifieke daartoe strekkende aanduiding hebben. Het breken van puin is beperkt tot ten hoogste 84 uur per kalendermaand en het gebruik van

de shredder tot maximaal 200 uur per kalenderjaar. Verder mogen de puinbreker en de shredder alleen tussen 7.00 en 19.00 uur en niet op zon- en feestdagen worden gebruikt. Bedrijfsmatige activiteiten zijn uitsluitend toegestaan voor zover er niet meer geluid wordt geproduceerd dan het in een bijlage van de toelichting opgenomen rapport van een akoestisch onderzoek. Op de zitting heeft de raad te kennen gegeven dat de verwijzing naar het rapport in ieder geval betekent dat de geluidsniveaus in dB(A) die daarin zijn vermeld voor het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau en voor het maximale geluidniveau die gelden voor specifieke woningen en zonebewakingspunten, niet mogen worden overschreden. Zo is de in het plangebied toegestane bedrijvigheid beperkt tot het gebruik waarbij wordt voldaan aan die geluidsniveaus. Dat geldt zowel voor het bedrijf als voor andere bedrijven die zich op grond van de planregels zonder meer kunnen vestigen in het plangebied. De Afdeling is van oordeel dat ook als in het onderzoek niet zou zijn uitgegaan van een representatieve invulling van de maximale mogelijkheden, dit niet tot gevolg heeft dat feitelijk sprake zal zijn van een hogere geluidsbelasting, omdat bedrijfsmatige activiteiten uitsluitend zijn toegestaan voor zover er niet meer geluid wordt geproduceerd dan waarvan in het rapport is uitgegaan.

2. De Afdeling stelt vast dat de in het bestemmingsplan en herzieningsplan opgenomen geluidzone voor het grootste deel samenvalt met de bestaande zonegrens rondom het bedrijventerrein 't Broek. Vanwege het nieuwe bedrijventerrein Westrand, dat aansluit op het bestaande bedrijventerrein, is de geluidzone aan de noordwestzijde en aan de noordzijde verruimd. Naast het in het bestemmingsplan vastgelegde deel van de geluidzone is met het herzieningsplan de ligging van de verruimde geluidzone verwerkt in nog drie andere bestemmingsplannen. De raad heeft te kennen gegeven dat het beeld van de geluidzone in de afzonderlijke plannen wat gefragmenteerd kan lijken, maar dat de volledige, gesloten, geluidzone zichtbaar is op de website ruimtelijkeplannen.nl. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat onduidelijk is waar de geluidzone ligt.

3. Over het betoog dat de raad de richtafstanden van de VNG-brochure voor een puinbrekerij had moeten hanteren, overweegt de Afdeling het volgende. In de VNG-brochure is een puinbrekerij ingedeeld in categorie 4.2 of 5.2, afhankelijk van de verwerkingscapaciteit. Voor bedrijven in die categorieën gelden op grond van de VNG-brochure voor het aspect geluid richtafstanden van 300 respectievelijk 500 m tot het omgevingstype 'gemengd gebied'. Zoals in de VNG-brochure is vermeld, kan de raad gemotiveerd afwijken van de gehanteerde richtafstanden. De raad heeft zich op het standpunt gesteld dat slechts de puinbreker is ingedeeld bij een hogere categorie. Hij heeft deze beoordeeld als feitelijk behorend tot een lagere categorie, omdat het puinbreken slechts een beperkte tijd wordt uitgevoerd en ook reeds op het bestaande terrein plaatsvindt, aldus de plantoelichting. In de planregels zijn de locatie en het gebruik van een puinbreker geregeld. Deze mag alleen worden gebruikt op

gronden die volgens de verbeelding een specifieke daartoe strekkende aanduiding hebben. De afstand van dat deel van het plangebied tot de woningen van appellanten bedraagt ongeveer 350 m. Het breken van puin is beperkt tot ten hoogste 84 uur per kalendermaand. Verder is op grond van de planregels het gebruik beperkt door het toegestane geluidniveau. Onder deze omstandigheden heeft de raad zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat kon worden afgeweken van de richtafstanden van de VNG-brochure.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1586

Zaaknummer: 202001297/1/R4 en 202001299/1/R4

Wetsartikelen: